

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **A. P.**

ukaranej za czyn z art. 94 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 stycznia 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie
z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt V W 1626/22

uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia
o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w
Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

A.P. została obwiniona o to, że:

1. w dniu 20 lutego 2022 r. ok. godz. [...] w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. [...] od strony [...] w kierunku ul. [...] naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 PoRD w ten sposób, że kierując samochodem marki [...] nr rej. [...] podczas zmiany pasa ruchu zmusiła kierującego

pojazdem jadącym po tym pasie ruchu do gwałtownego hamowania czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w związku z art 22 ust. 1 i 4 UPRD,

2. ponadto w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. 1 naruszyła zasady przewidziane w art. 45 ust. 2 pkt 1 PoRD w ten sposób, że kierując na drodze publicznej w ruchu lądowym samochodem marki [...] nr rej. [...] korzystała podczas jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku, tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w związku z art. 45 ust. 2 pkt 1 UPRD,
3. ponadto w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. 1 naruszyła zasady przewidziane w § 87 ust. 1 pkt. 1 ZSD w ten sposób, że kierując samochodem marki [...] nr rej. [...] nie zastosowała się do znaku P-8b „strzałka kierunkowa w lewo”, jadąc na wprost, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w związku z § 87 ust. 1 pkt 1 ZSD,
4. ponadto w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. 1 naruszyła zasady przewidziane w art. 4 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami w ten sposób, że kierowała samochodem marki [...] nr rej. [...] nie posiadając do tego wymaganego uprawnienia, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o kierujących pojazdami.

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt V W 1626/22, Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie A. P. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1a wymierzył jej łącznie karę grzywny w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych). Wyrok ten zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 18 sierpnia 2023 r.

Od opisanego wyżej wyroku nakazowego, w dniu 23 października 2023 r., kasację na niekorzyść obwinionej wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył to orzeczenie „w części dotyczącej orzeczenia o karze, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów”, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie

przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegające na nieorzeczeniu wobec obwinionej A. P. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do czego zgodnie z treścią przywołanych przepisów, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r., Sąd był zobowiązany w sytuacji uznania obwinionej za winną popełnienia, w dniu 20 lutego 2022 r., wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 94 § 3 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r., *w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów*. Skoro zatem ukarana dopuściła się przypisanego jej wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. w dniu 20 lutego 2022 r. nie może budzić wątpliwości, że przepis art. 94 § 3 k.w., w opisanym wyżej brzmieniu, winien znaleźć zastosowanie w analizowanej sprawie. Tak się jednak nie stało, o czym świadczy fakt, że sąd nie orzekł wobec ukaranej środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, choć - co wynika z ostatnio powołanej regulacji - było to obligatoryjne. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że na gruncie przedmiotowej sprawy doszło do rażącej obrazy art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną i uwzględniając ją na posiedzeniu, przeprowadzonym w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w., uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, poza aktualną treścią art. 94 § 3 k.w., sąd winien pamiętać i o tym, co trafnie zaakcentowano w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, że zakaz prowadzenia pojazdów powinien pozostawać w

funkcjonalnym związku z rodzajem pojazdu, który prowadził sprawca popełniając wykroczenie, z którym to wykroczeniem wiąże się orzeczenie tego środka. Oznacza to, że w przypadku, gdy sprawca prowadził pojazd mechaniczny zakaz prowadzenia powinien dotyczyć właśnie tego rodzaju pojazdów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2023 r., II KK 421/23, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt III KK 222/18 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2022 r., II KK 348/22). W realiach przedmiotowej sprawy, mając na uwadze wyznaczony treścią kasacji zakres uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego przez Sąd Najwyższy, konieczne jest również przypomnienie, że zgodnie z art. 442 § 1 k.p.k. stosowanym odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, na mocy odesłania zawartego w treści art. 109 § 2 k.p.w., sąd, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, orzeka w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie, jednakże uchylenie wyroku tylko w zakresie rozstrzygnięcia o karze albo innym środku nie stoi na przeszkodzie uniewinnieniu obwinionego lub umorzeniu postępowania.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

[J.J.]

[ał]